

Dosarul nr. 3ra-608/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud: C. Roșca)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: A. Minciuna, V. Sîrbu, V. Mihaila)

DECIZIE

3 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Ion Druță
Maria Ghervas
Nicolae Craiu
Victor Burduh
Tamara Chișca-Doneva

examinând recursul declarat de Ministerul Apărării al Republicii Moldova,
în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă
de Vadim Cemîrtan împotriva Ministerului Apărării al Republicii Moldova cu
privire la repunerea în termen, recunoașterea refuzului ca neîntemeiat, anularea
ordinului, restabilirea în funcția deținută anterior și încasarea cheltuielilor de
judecată,

împotriva deciziei din 6 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a
fost admis apelul declarat de Vadim Cemîrtan, a fost casată hotărârea din 11 august
2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru și a fost emisă o nouă hotărâre de
admitere a acțiunii,

c o n s t a ț ă:

La 10 ianuarie 2017 Vadim Cemîrtan a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Ministerului Apărării al Republicii Moldova cu privire la repunerea în
termen, recunoașterea refuzului ca neîntemeiat, anularea ordinului, restabilirea în
funcția deținută anterior și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că activează în serviciul militar din
cadrul Ministerului Apărării cu grad de colonel mai mult de 30 de ani, ultima funcție
fiind de comandant Comandamentul Forțe Aeriene, locțiitor șef Marele Stat Major
al Armatei Naționale.

A menționat că prin ordinul nr. 566 din 26 octombrie 2016 a Ministerului
Apărării, a fost retrogradat din funcție cu o treaptă, în temeiul art. 57 lit. c) al
Regulamentului disciplinei militare al Forțelor Armate.

A susținut că potrivit statelor de personal care se formează în descreștere de la
funcții mai mari la funcții mai joase, este evident că, între funcția de comandant
Comandament Forțe Aeriene, locțiitor șef Marele Stat Major al Armatei Naționale
și funcția în care dânsul a fost numit, sunt șapte trepte, dar nu grade, ce diferă una
de alta prin grad, salariu, subordonare etc.

Astfel, a indicat că pârâtul a omis termenul de aplicare a sancțiunii disciplinare prevăzut de art. 78 alin. (1) al Regulamentului disciplinei militare.

La fel, a invocat dezacordul cu ordinul contestat din motiv că a fost sancționat pentru încălcări pe care nu le-a comis și care nici nu intră în atribuțiile sale funcționale, cu atât mai mult că a fost sancționat în timpul aflării în concediu, fiind retrogradat peste șapte trepte și respectiv, cu omiterea termenului prevăzut de lege de atragere la răspundere disciplinară de o lună.

Deoarece nu a fost de acord cu ordinul nr. 566 din 26 octombrie 2016 al Ministerului Apărării, care i-a fost adus la cunoștință în data de 1 decembrie 2016, s-a adresat cu o cerere prealabilă, însă a primit refuz.

Suplimentar, a relatat că pe parcursul activității sale a fost decorat, remunerat și sancțiuni disciplinare nu a avut, nu a comis nicio încălcare, motiv din care a considerat că sancțiunea aplicată este nelegitimă și neîntemeiată.

Reclamantul și-a întemeiat pretențiile pe prevederile Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000.

A solicitat recunoașterea netemeinicii refuzului nr. 11/4 din 3 ianuarie 2017, repunerea în termen și anularea ordinului nr. 566 din 26 octombrie 2016 al Ministerului Apărării, restabilirea în funcția deținută anterior și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 11 august 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 17 august 2017 Vadim Cemîrtan a declarat apel împotriva hotărârii din 11 august 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Prin decizia din 23 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Vadim Cemîrtan și a fost menținută hotărârea din 11 august 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Prin decizia din 15 decembrie 2018 a Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, a fost admis recursul declarat de Vadim Cemîrtan, a fost casată decizia din 23 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, cu remiterea cauzei la rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin decizia din 6 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de Vadim Cemîrtan, a fost casată hotărârea din 11 august 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru și a fost emisă o nouă hotărâre prin care a fost admisă cererea de chemare în judecată, a fost recunoscut drept neîntemeiat refuzul nr. 11/4 din 3 ianuarie 2017 emis de Ministerul Apărării al Republicii Moldova. A fost anulat ordinul emis de Ministrul Apărării al Republicii Moldova nr.566 din 26 octombrie 2016 „Cu privire la încălcarea procedurii de achiziții a bunurilor materiale și servicii de către Comandamentul Forțelor Aeriene și sancționarea vinovaților”. A fost restabilit Vadim Cemîrtan în funcția de Comandant Comandament Forțe Aeriene, locțiitor Șef Marele Stat Major al Armatei Naționale.

La 20 martie 2019, Ministerul Apărării al Republicii Moldova a declarat recurs împotriva deciziei din 6 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată și ilegală prin faptul că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material, nu au fost constatate și elucidate pe deplin

circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, fiind apreciate în mod arbitrar probele.

A menționat că este geșită concluzia instanței de apel în privința faptului că Ministerul Apărării a încălcat procedura de atragere la răspundere disciplinară a intimatului.

În acest sens, a indicat că argumentul instanței de apel precum că intimatul a fost retrogradat peste 7 trepte, este irelevant, deoarece conform ordinului de sancționare, s-a dispus retrogradarea din funcție cu o treaptă.

Astfel, a susținut că pentru verificarea legalității numirii intimatului în funcția inferioară, urma să fie contestat și acest ordin.

De asemenea, a arătat că ordinul contestat a fost emis cu respectarea termenului legal, iar angajatorul nu a încălcat normele procedurii privind atragerea la răspundere disciplinară.

Pe de altă parte, a relatat că reclamantul a încălcat termenul de adresare în judecată cu acțiunea în contencios administrativ, având în vedere că a luat cunoștință de actul administrativ contestat la 1 decembrie 2016, însă cererea de chemare în judecată a depus-o doar la 10 ianuarie 2017.

Recurentul a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ, reține că prin Legea nr.116 din data de 19 iulie 2018, a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 257 alin. (1) al Codului administrativ, prezentul cod intră în vigoare la 1 aprilie 2019, iar potrivit alin. (2), la data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) al Codului administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Astfel, din sensul normei de drept enunțate urmează că, legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

Instanța de recurs menționează că decizia instanței de apel a fost pronunțată până la intrarea în vigoare a Codului administrativ. Respectiv, termenul de declarare al recursului urmează fi calculat conform dispozițiilor instituite de Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 6 februarie 2019.

Astfel, recursul declarat la 20 martie 2019, este în termen.

Prin referința din 2 mai 2019, Vadim Cemîrtan a solicitat declararea recursului ca inadmisibil.

În conformitate cu prevederile art. 247 Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează și soluționează recursul fără ședință de judecată.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a casa integral decizia instanței de apel și a restitui cauza instanței de apel, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 248 alin. (1) lit. d) Cod administrativ, examinând recursul, Curtea Supremă de Justiție adoptă una dintre următoarele decizii: casează integral decizia instanței de apel și restituie cauza instanței de apel dacă, în baza limitelor stabilite de lege ale examinării recursului, nu poate adopta o soluție finală în acest caz.

În corespundere cu art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art.169–171.

Astfel, în conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazurile prevăzute expres la alin. (2) și (3) al articolului menționat.

Alineatul (4) al art. 432 Cod de procedură civilă, prevede că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin prisma art. 239 Cod de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

Analiza pe care judecătorul o face în legătură cu motivele de fapt și de drept, care i-au format convingerea în sensul unei anumite soluții, trebuie să fie clară și simplă, precisă, conchisă și fermă, să aibă putere de convingere.

După cum rezultă din materialele dosarului, înaintând la 10 ianuarie 2017 acțiunea în judecată, Vadim Cemîrtan a solicitat recunoașterea netemeinicii refuzului nr. 11/4 din 3 ianuarie 2017 al Ministerului Apărării, repunerea în termenul de contestare a ordinului nr. 566 din 26 octombrie 2016 al Ministerului Apărării și anularea acestuia, cu restabilirea în funcția deținută anterior.

Fiind învestită cu judecarea cauzei, prima instanță a ajuns la concluzia de a respinge cererea de chemare în judecată ca neîntemeiată.

Judecând apelul declarat de către Vadim Cemîrtan, instanța de apel a considerat că acesta urmează a fi admis, iar hotărârea primei instanțe urmează a fi casată, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a cererii de chemare în judecată.

Pentru a decide astfel, instanța de apel și-a întemeiat soluția pe prevederile art. 1 alin. (2), art. 14, art. 17 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, art. 206 alin. (1), art. 208 Codul muncii, prevederile Instrucțiunii privind modul de efectuare a cercetării administrative în Armata Națională, aprobat

prin ordinul nr. 290 din 21 noiembrie 2002 al Ministerului Apărării și Regulamentului disciplinei militare, aprobat prin Legea nr.52-XVI din 2 martie 2007.

În contextul normelor enunțate, instanța de apel a concluzionat că prima instanță greșit a conchis asupra netemeinicii cerințelor reclamantului.

În această privință, instanța de apel a reținut că contrar prevederilor legale, apelantului Vadim Cemîrtan nu i-au fost solicitate explicații în formă scrisă și nici nu a fost întocmit vre-un proces-verbal care să confirme refuzul acestuia de a oferi explicații.

La fel, instanța de apel a constatat că sancțiunea disciplinară urma să fie aplicată până la 15 octombrie 2016, însă ordinul contestat datează cu data de 26 octombrie 2016, adică peste 41 de zile de la constatarea încălcării.

Subsecvent, instanța de apel a specificat și faptul că Vadim Cemîrtan urma a fi retrogradat doar cu o treaptă, însă a fost numit într-o funcție care conform ierarhiei gradelor militare, se află pe treapta 10.

Totodată, instanța de apel a relatat că Ministerul Apărării nu a prezentat un document semnat de către Vadim Cemîrtan, ce ar demonstra veridicitatea afirmațiilor din ordinul contestat.

Prin urmare, corespunzător circumstanțelor enunțate, Curtea de Apel Chișinău a concluzionat că pretențiile din cererea de chemare în judecată sunt întemeiate și pasibile de a fi admise în sensul formulat.

Cât privește respectarea de către reclamant a termenului de adresare cu acțiunea în judecată, instanța de apel a reținut că Vadim Cemîrtan a exercitat la 14 decembrie 2016 calea prealabilă de contestare a ordinului nr. 566 din 26 octombrie 2016, iar după recepționarea răspunsului din 3 ianuarie 2017, a înaintat prezenta acțiune în judecată în termenul de 30 de zile de la data recepționării răspunsului prevăzut de Legea contenciosului administrativ.

În opinia instanței de recurs, soluția instanței de apel este pripită, fiind rezultată din neexaminarea tuturor circumstanțelor cauzei și în consecință, aprecierea arbitrară a probelor și aplicarea eronată a legii, motiv din care decizia contestată nu poate fi menținută.

În susținerea poziției enunțate, instanța de recurs reiterează prevederile art. 1 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000 (în vigoare până la 1 aprilie 2019), conform căruia orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente pentru a obține anularea actului, recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

În temeiul art. 14 alin. (1) al legii menționate, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, printr-un act administrativ va solicita, printr-o cerere prealabilă, autorității publice emitente, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia, în cazul în care legea nu dispune altfel.

Conform art. 16 alin. (1) din aceeași lege, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, printr-un act administrativ și nu este mulțumită de răspunsul primit la cererea prealabilă sau nu a primit nici un răspuns în termenul prevăzut de lege, este în drept să sesizeze instanța de contencios

administrativ competentă pentru anularea, în tot sau în parte, a actului respectiv și repararea pagubei cauzate.

În corespundere cu art. 17 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000 (în vigoare până la 1 aprilie 2019), cererea prin care se solicită anularea unui act administrativ sau recunoașterea dreptului pretins poate fi înaintată în termen de 30 de zile, în cazul în care legea nu dispune altfel. Acest termen curge de la data primirii răspunsului la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de lege pentru soluționarea acesteia; data comunicării refuzului de soluționare a unei cereri prin care se solicită recunoașterea dreptului pretins sau data expirării termenului prevăzut de lege pentru soluționarea unei astfel de cereri; data comunicării actului administrativ, în cazul în care legea nu prevede procedura prealabilă.

În interpretarea corectă a prevederilor legale citate este de înțeles că persoana ce consideră că i-a fost vătămat un drept al său printr-un act administrativ, poate solicita printr-o cerere prealabilă autorității emitente, revocarea în tot sau în parte, a acestuia, iar în cazul în care nu este de acord cu răspunsul primit la cererea prealabilă este în drept să sesizeze instanța de contencios administrativ competentă în termen de 30 de zile de la data primirii răspunsului la cererea prealabilă, de la data comunicării refuzului de soluționare a cererii prealabile sau de la data comunicării actului administrativ, anularea actului administrativ sau recunoașterea dreptului pretins.

Totodată, instanța de recurs notează că actele de numire, transferare, detașare sau eliberare din funcție, inclusiv de aplicare a sancțiunilor disciplinare în privința funcționarului public, a funcționarului public cu statut special, inclusiv a militarilor, a persoanelor cu statut militar, se contestă direct în instanța de contencios administrativ în termen de 30 de zile de la data când persoana a luat cunoștință de acest act sub semnătură sau i-a fost înmănat actul.

Materialul probator al cauzei atestă că prin ordinul nr. 566 din 26 octombrie 2016 al Ministerului Apărării „Cu privire la încălcarea procedurii de achiziții a bunurilor materiale și serviciilor de către Comandamentul Forțelor Aeriene și sancționarea vinovaților”, colonelului Vadim Cemîrtan, comandant Comandament Forțe Aeriene, loțiitor șef Marele Stat Major al Armatei Naționale, i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară – retrogradarea din funcție cu o treaptă, în temeiul art. 57 lit. c) al Regulamentului disciplinei militare a Forțelor Armate.

Tot din actele cauzei, precum și explicațiile reclamantului, rezultă că ordinul nr. 566 din 26 octombrie 2016 al Ministerului Apărării a fost adus la cunoștința lui Vadim Cemîrtan în data de 1 decembrie 2016 (f.d.7 verso).

La 12 decembrie 2016 Vadim Cemîrtan s-a adresat către Ministerul Apărării cu o cerere prealabilă prin care a solicitat anularea ordinului nr. 566 din 26 octombrie 2016, cu restabilirea în funcția anterior deținută.

Prin răspunsul nr. 11/4 din 3 ianuarie 2017 al Ministerului Apărării, a fost comunicat că ordinul de sancționare a fost emis în conformitate cu cerințele legale.

Drept urmare, la 10 ianuarie 2017 Vadim Cemîrtan s-a adresat cu prezenta cerere de chemare în judecată, solicitând concomitent și repunerea în termenul de contestare a ordinului nr. 566 din 26 octombrie 2016 al Ministerului Apărării.

La acest capitol, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție constată că instanța de apel ajungând la concluzia de a

admite cererea de chemare în judecată, a considerat inoportun de a se expune în privința cererii privind repunerea în termenul de adresare cu acțiunea în contencios administrativ, întrucât a reținut că reclamantul a înaintat acțiunea în judecată în termenul de 30 de zile de la data recepționării răspunsului la cererea prealabilă conform art. 17 alin. (1) lit. a) din Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000.

Astfel, se constată că instanța de apel a concluzionat că la caz, este necesară respectarea procedurii de soluționare prelabile a litigiului pe cale extrajudiciară, fără a ține cont de faptul că Vadim Cemîrtan se atribuie la categoria persoanelor cu statut militar, iar actele de aplicare a sancțiunilor disciplinare în privința militarilor, a persoanelor cu statut militar, se contestă direct în instanță de contencios administrativ în termen de 30 de zile de la data când persoana a luat cunoștință de acest act sub semnătură sau i-a fost înmănat actul.

În acest context, instanța de recurs consideră că instanța de apel pripit a purces la examinarea cauzei în fond, deși urma să analizeze situația de fapt și motivele repunerii în termen a acțiunii.

Față de aceste împrejurări, materialele dosarului denotă cert faptul că Vadim Cemîrtan a luat cunoștință de ordinul nr. 566 din 26 octombrie 2016 al Ministerului Apărării în data de 1 decembrie 2016, însă cu toate acestea, cererea de chemare în judecată a depus-o la 10 ianuarie 2017, solicitând repunerea în termen a acțiunii.

În acest sens, atât prima instanță, cât și instanța de apel, au lăsat fără soluționare cererea reclamantului cu privire la repunerea în termen și prin urmare, nu au elucidat motivele ce ar justifica omiterea întemeiată a termenului de înaintare a acțiunii în contencios administrativ.

Or, instanța, la cererea reclamantului, este obligată să soluționeze chestiunea cu privire la repunerea în termen a cererii de chemare în judecată, fapt ce în speță, nu a fost realizat.

De altfel, repunerea în termen de către instanță poate avea loc în condițiile art. 116 Cod de procedură civilă, doar în privința persoanelor care din motive întemeiate, au omis termenul de îndeplinire a unui act de procedură, cu anexarea la cererea de repunere în termen a probelor ce dovedesc imposibilitatea îndeplinirii actului în termen.

Nu mai puțin important este și faptul că în cadrul examinării cauzei în prima instanță și în instanța de apel, Ministerul Apărării a invocat prescripția în favoarea sa, iar instanța de apel a omis să se expună asupra argumentelor ce dovedesc în opinia intimatului caracterul tardiv al cererii de chemare în judecată.

În această ordine de idei, instanța de recurs menționează că legislatorul a instituit prescripția extinctivă în scopul asigurării unei stabilități în raporturile juridice dintre părți și evitarea incertitudinii pentru o perioadă îndelungată de timp, în care apar, derulează și se modifică o complexitate de relații dintre părți sub egida unor norme de drept distincte, iar examinarea unei acțiuni depusă în afara termenului legal constituie o încălcare a principiului legalității și securității raporturilor juridice și respectiv, o soluție inadmisibilă în conjunctura ordinii de drept naționale.

În cauza Ruiz Torija împotriva Spaniei (hotărârea din 09 decembrie 1994), Înalta Curte a statuat că, omisiunea instanțelor judecătorești de a motiva refuzul de a accepta o obiecție potrivit căreia acțiunea era tardivă, a constituit o violare la un

proces echitabil consacrat la art. 6 Paragraf 1 din Convenție, încălcându-se astfel securitatea raporturilor juridice.

Astfel, reieșind din circumstanțele relatate, se constată că instanța de apel nu a realizat sarcina obligatorie pentru justa soluționare a cauzei, iar în consecință examinarea cauzei în ordine de apel a avut loc în mod incomplet și fără o apreciere și elucidare corespunzătoare a tuturor circumstanțelor.

Lichidarea lacunelor depistate în cadrul procedurii de examinare în recurs nu este posibilă, de aceea cauza urmează a fi reexaminată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de cele menționate și rejudecând cauza, să emită o hotărâre întemeiată și legală.

Totodată, instanța de recurs menționează că din interpretarea art. 6 CEDO, pronunțarea de către instanțele judecătorești a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil și acesta presupune obligațiunea instanței judecătorești de a se expune în hotărârile contestate asupra tuturor cerințelor acțiunii, precum și argumentelor invocate de către părți întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora (cauza García Ruiz c. Spaniei din 21.01.1999).

Din considerentele arătate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că decizia instanței de apel urmează a fi casată cu restituirea cauzei spre rejudecare instanței de apel.

În conformitate cu art. 248 alin. (1) lit. d), art. 248 alin. (2) Cod administrativ, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se casează integral decizia din 6 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, cu restituirea cauzei la Curtea de Apel Chișinău.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Ion Druță

Judecătorii

Maria Ghervas

Nicolae Craiu

Victor Burduh

Tamara Chișca-Doneva